

יורם ורטה: מרחק שמתקצר, או שבעה ימים בלעדיה

1

עכשו היא חורת כפופה ורכה
רקפת.
ושב הבקר והאדמומית אתו.
מתברר כי הלכו לחפש
את כל האביב הזה
אצלה.
מחכה כמו שורה של כבסים
סחוטים ואין תולשת
נושם את מעט הריח שקצבת
לפני שיצאת
והכל פרשת פגומים.

2

לפני שיצאת
ואין זו רק לינה
או הקרנה חזרת של צללית אחת
אולי שחור דמותך
אולי התעצמות הקולות האחרים
אך גשיקות קורעות שפתים
או התרצות מאחרת בליל בהיר
ויש משיח על עצובך בעשרות תשוקות
את מסירה את הלוט מפסלך
והכל לובש את אותה הצורה
גלחצות ירכיך
שכחת את הלחש
אלה שני שדיך המפרים אבן שחונה.

3

רק הצבעים אינם חוזרים
שקופה מעשרות מבטים שוחקים
כשלא נשאר
בלתי שלדים מרטטים
ועגולי עינים רטבים
עמדת בשער ויחם
רק הצבעים אינם חוזרים.

4

אליך
אל שבעיני
ראוי שאצמיח קלפה אחרת.
יש שעון שמכה פעמים מקריות
ויש שאי אפשר למחות דמעה אחת
ראוי שאצמיח קלפה אחרת
גם מפני השקט.

5

אלא על מה?
צל מטרף שפסק לעקב
קולחות התשובות הברורות
מבעדן את גשקפת
חושבת תכלת
ונאנחת
יבשות.
אלא אני מתגרה
בהתבקעות ורעים ישנים
וזאת הדאגה קרה כמתכת
מקשיבה נואשת לרחש בשרף.

6

וְזֶה וְדוֹי אֲרוֹךְ מְדִי
 מִבְּעַד לַפָּנִים הַצְהָבִים
 הָעוֹבְרִים וְשָׁבִים
 וּמַעֲיִינֵיהֶם קוֹרֶצֶת טְמָאָה שְׁלֹא יָדַעְתָּ.
 וְזֶה וְדוֹי אֲרוֹךְ מְדִי
 שְׁלִילִי מִתְנַבֵּשׁ עַל אֲדָן הַחֲלוֹן
 וְרוּחַ מְנַסָּה לְרַדְּפוֹ בְּזִמְנָה הַמְקַצֵּב
 טְמָאָה שְׁלֹא יָדַעְתָּ.

7

סוּפוֹ שֶׁל הַתָּם לְהִמָּס בְּבִשְׂרֵי הָרֶךְ
 וְכֶךְ מִכָּאן שְׁאִין אֵלָּא לְרוּץ בְּהוֹל
 אֶל הַקֵּן הַמְתַּקְשָׁה
 לְשֶׁרֶת אֶת הָעוֹרוֹן הַשְּׁלִי
 וּלְרֶשֶׁת מִתְדַּשׁ אֶת הַצָּאִי הַפְּתוּרוֹנוֹת
 וּלְגִלוֹת אוֹתָךְ מֵאֲדִימָה אֶת לְחִיךְ
 כְּמוֹ שְׂרָצִית
 כְּמוֹ שְׂנֵשֶׁאֶת עַל אֲדוֹת חֲלוּמוֹתֵי.